

Wij zijn moe en boos!

"Hoe moeten en kunnen wij als verpleegkundigen nu nog verder zwoegen?" vragen de verpleegkundigen van onze dienst Intensieve Zorgen van het UZ Brussel zich af. Ze vinden dat de grens van het redelijke al lang is overschreden.

Hun open brief verscheen in "De Standaard" van 15/09/2021.

Maart 2020, de eerste corona-golf overspoelt België. Tekort aan materiaal, personeel en kennis over de ziekte resulteert in een ongekende spanning in de ziekenhuizen. Het ziekenhuispersoneel gaat er voluit voor: verlof wordt geschrapt en overuren worden geklopt. Het land gaat in lockdown, elke avond om 20u applaudisseren vele burgers voor de zorgverleners, witte lakens hangen uit de ramen als steun. De bevolking draagt de verpleegkundigen mee door deze periode. En de verpleegkundigen, die zwoegen hele maandenlang. Dag en nacht, weekdays en weekend.

Exit verlof en enter overuren

September 2020, de tweede corona-golf jaagt iedereen "terug in zijn kot". Zorgverleners sprokkelen hun moed bij elkaar en gaan er terug voor, met lood in de schoenen. Exit verlof en enter overuren. Net zoals tijdens en na de eerste golf worden verpleegkundigen ziek: corona, fysieke overbelasting of burn-out. Na enige tijd verzwakt de golf en kunnen de verpleegkundigen hun FFP2-maskers en schorten al eens laten hangen om de niet-Covid zorg terug op te nemen. Alle uitgestelde zorg inhalen is de boodschap. Dus de verpleegkundigen, zij zwoegen voort.

De derde golf in maart 2021 geeft nogmaals van hetzelfde laken en broek. De verpleegkundigen, ondertussen al geroutineerd in het schrappen van hun verlof, doen wat van hen verwacht wordt: zorg verlenen naar best vermogen. De fysieke en mentale vermoeidheid die op de schouders weegt proberen ze te negeren; de verpleegkundigen, zij zwoegen voort.

IFIC er nog bovenop!

Daarbovenop komt nog dat eind juni 2021 de federale overheid de verpleegkundigen op intensieve zorg en spoedgevallen vraagt om in te stappen in een nieuw loonsysteem (IFIC) dat onder meer hen in de kou laat staan. Elke verpleegkundige is waardevol en noodzakelijk om het vele werk te doen. Maar op gespecialiseerde diensten zoals bijvoorbeeld intensieve zorgen en spoedgevallen wordt meer opleiding, bijscholing en vergevorderde kennis van apparatuur, protocols en technieken geëist om zelfstandig te kunnen optreden in levensbedreigende situaties. Juist deze verpleegkundigen worden afgestraft in het nieuwe loonsysteem. Terecht geeft het nieuwe classificatiesysteem de pas afgestudeerde verpleegkundigen een hoger loon, maar voor meer ervaren verpleegkundigen maakt het systeem amper een verschil. Verpleegkundigen op gespecialiseerde afdelingen zoals spoedgevallen en intensieve zorg zijn verbolgen en voelen zich niet erkend en gewaardeerd voor al hun geleverde inspanningen door deze manier van verlonen. En dit terwijl ze een belangrijke spil zijn in de gezondheidszorg en de corona-pandemie in het bijzonder. Maar uiteindelijk verstomt het gemor en zwoegen ze voort.

Alsof het allemaal nog niet genoeg was ...

Vandaag, september 2021, voor de 4de keer in anderhalf jaar is er een nieuwe progressieve toename, die vooral en alweer de intensieve zorg belast, en de zware zorg voor niet-Covid patiënten wederom bedreigt. Ditmaal belanden hoofdzakelijk de niet-gevaccineerden op intensieve zorg. Verpleegkundigen op intensieve zorg zijn verontwaardigd omdat deze golf kon vermeden worden. Ze zijn boos omdat opnieuw het uiterste van de verpleegkundigen wordt gevraagd. Met zelf terug het risico besmet te worden door hun patiënten moeten verpleegkundigen voor de 4de keer weer een groot aantal coronapatiënten opvangen. Met het nieuwe verloningssysteem, dat aan hen voorbijgaat, nog vers in het geheugen. Met nog weinig draagkracht om mee te deinen op een nieuwe coronagolf en met een groot vat boordevol frustraties. Over het gevoel niet gewaardeerd te worden door de overheid. Over het personeelstekort om deze golf aan te kunnen. Over het gebrek aan respect voor zorgverleners bij de mensen die zich niet laten vaccineren maar wel ongegeneerd de gezondheidszorg belasten. Over het aantal geklopte uren en de verloftellers die nog hoog staan (wanneer gaan die weer opgenomen kunnen worden?). Over de komende maanden die beloven even zwaar te zullen worden als het voorbije anderhalf jaar.

Hoe moeten en kunnen wij als verpleegkundigen nu nog verder zwoegen? De grens van het redelijke is al lang overschreden.

Wij zijn moe en boos. Dit moet stoppen.

Verpleegkundigen dienst intensieve zorg UZ Brussel